

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Cob/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118323208
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6118323208.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členov senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Róberta Foltána, v právnej veci žalobkyne: STAVIVÁ-Garaj, s.r.o., Zvolenská cesta 31, Banská Bystrica, IČO: 31 592 872, zastúpenej advokátom: JUDr. Jozef Polák, Aleja Slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti žalovanej: LHosting, s.r.o., Pažitná 1017/37, Sereď, IČO: 44 484 968, zastúpenej: HALADA advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 21, Trnava, IČO: 36 669 661, o zaplatenie 3.991,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 19. septembra 2019 č. k. 28Cb/20/2018-512, takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalobkyne v časti zamietnutia návrhu na prerušenie konania **o d m i e t a .**
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania **p o t v r d z u j e .**
- III. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, II. žalobu zamietol a III. priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 275 ods. 1 až 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „Obchodný zákonník“), § 39, § 40a, § 49a, § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“).

Vecne dôvodil, že žalobkyňa ako nájomca a žalovaná ako prenajímateľ uzatvorili dňa 9.10.2017 zmluvu na poskytovanie elektronickej služby data hosting. Predmetom zmluvy bol data hosting, t.j. elektronickej dátová služba, prostredníctvom ktorej je nájomcovi realizovaný plnohodnotný prístup z verejnej telekomunikačnej siete k dátovému priestoru prenajímanému nájomcovi u prenajímateľa, slúžiaca na evidenciu, ukladanie, zabezpečenie, spracovanie a ochranu dát. V ten istý deň žalobkyňa ako nadobúdateľ licencie, resp. objednávateľ a spoločnosť LLARIK, s.r.o., so sídlom Pažitná 1017/37, Sereď, IČO: 36 243 701 ako autor, resp. dodávateľ uzatvorili licenčnú zmluvu a zmluvu o technickej podpore. Predmetom licenčnej zmluvy bolo poskytnutie licencie na počítačový program na vedenie prvotných dokladov, skladových pohybov, účtovných pohybov a obchodu, tzv. „ekonomický informačný balík“ (ďalej „EIB“) a predmetom zmluvy o technickej podpore bolo poskytovanie služieb k počítačovému programu EIB a podporným programom dodaných dodávateľom. Žalobkyňa zaslala žalovanej a spoločnosti LLARIK, s.r.o. dňa 28.6.2018 písomné oznámenia o neplatnosti zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting, licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore spolu s výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia. Oznámenia boli žalovanej a spoločnosti LLARIK, s.r.o. doručené dňa 3.7.2018. Na základe zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting žalovaná vystavila žalobkyni faktúry v celkovej sume 3.991,27 eur, ktoré žalobkyňa uhradila. V posudzovanej veci bol

predmetom konania nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.991,27 eur z dôvodu neplatnosti zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting, pretože žalobkyňa bola pri uzatváraní vyššie uvedených zmlúv uvedená zo strany žalovanej a spoločnosti LLARIK, s.r.o. do omylu v podstatných okolnostiach, ktoré boli pre žalobkyňu pri vstupovaní do právneho vzťahu so žalovanou podstatné. Žalobkyňa dôvodila, že vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o vzájomne prepojené zmluvy, zmluva na poskytovanie elektronickej služby data hosting je taktiež neplatná. Napriek tomu, že všetky tri zmluvy boli uzatvorené v jeden deň, pri spoločných rokovaniach, súd prvej inštancie ich na základe vykonaného dokazovania nepovažoval za vzájomne prepojené podľa § 275 ods. 2 Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore sú zmluvami navzájom závislými, keďže na základe licenčnej zmluvy spoločnosť LLARIK s.r.o. poskytla žalobkyni licenciu na počítačový program a zároveň na základe zmluvy o technickej podpore sa zaviazala pre žalobkyňu poskytovať služby v súvislosti s týmto programom. Žalobkyňa však nepreukázala, že by uzatvorenie zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting bolo podmienkou pre uzatvorenie licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore alebo naopak. Bolo na rozhodnutí žalobkyne, na ktorom serveri bude počítačový program spustený, či na vlastnom (čl. II. bod 3., čl. V bod 1. licenčnej zmluvy) alebo či využije ponúkanú službu datahostingu od žalovanej. Keďže žalobkyňa uzatvorila so žalovanou zmluvu na poskytovanie elektronickej služby data hosting, sama sa rozhodla využiť služby žalovanej. Preto súd prvej inštancie považoval za irelevantné tvrdenie žalobkyne, že mala vlastný server a nepotrebovala si prenajať priestor na ukladanie dát od žalovanej. Aj vzhľadom na čl. II. bod 3 a čl. V bod 1. licenčnej zmluvy neobstojí tvrdenie žalobkyne, že bola žalovanou uvedená do omylu pri uzatváraní zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting a zmluvu musela uzatvoriť spolu s licenčnou zmluvou a zmluvou o technickej podpore. Skutočnosť, že na stránke spoločnosti LLARIK s.r.o. je uvedený odkaz na službu data hosting, ktorú poskytuje žalovaná, nezakladá vzájomnú závislosť vyššie uvedených zmlúv. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, že zmluvy sú vzájomne závislé a musela zmluvu o datahostingu so žalovanou podpísať, resp. že musela podpísať všetky tri vyššie uvedené zmluvy. K námietke žalobkyne, že zmluvu o datahostingu uzatvorila v omyle v podstatných okolnostiach, ktoré boli pri jej uzatváraní pre ňu podstatné, súd poukázal na tvrdenia žalobkyne, že nedostatky vytykané žalovanej v tomto konaní, ktoré mali spôsobiť, že bola žalobkyňa uvedená do omylu zo strany žalovanej, sa týkali funkcionality a deklarovaných vylepšení programového vybavenia. Jednalo sa teda o nedostatky vo vzťahu k licenčnej zmluve a zmluve o technickej podpore, ktoré nie sú predmetom tohto konania. Keďže zmluva na poskytovanie elektronickej služby data hosting, licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore neboli podľa názoru súdu prvej inštancie vzájomne závislé, žalobkyni sa nepodarilo preukázať neplatnosť zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ani z dôvodu uvedenia do omylu zo strany žalovanej (§ 49a Občianskeho zákonníka) a vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vykonaným dokazovaním súd taktiež nezistil, že by ustanovenia zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting (čl. II bod 3.2 písm. c/ a d/) boli v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku z dôvodu nevyváženosti zmluvných podmienok, tak ako to tvrdila žalobkyňa. Namietané ustanovenia sa týkali takých okolností, ktoré boli podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné v rámci obchodných vzťahov dodržiavať a ich prípadné nedodržiavanie bolo možné sankcionovať. Navyše žalobkyňa mala zmluvy k dispozícii na ich pripomienkovanie a námietky k napádaným ustanoveniam zmluvy nevzniesla. Keďže žalobkyňa konkrétne neuviedla, v čom mala spočívať nevyváženosť uvedených zmluvných podmienok, súd ich nepovažoval za v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Súd nevykonal dokazovanie výsluchom ďalších štatutárnych zástupcov žalobkyne (Františka Garaja, Timoteja Garaja), nakoľko vykonanie týchto dôkazov nepovažoval pre rozhodnutie veci za potrebné. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8Cb/12/2019 súd prvej inštancie zamietol podľa § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že otázku vzájomnej závislosti zmlúv vedel súd prejudiciálne vyriešiť aj v tomto konaní, a teda nebolo potrebné vyčakať na meritórne rozhodnutie vo veci sp. zn. 8Cb/12/2019. Ak by toto konanie prerušil, dochádzalo by k porušeniu princípu hospodárnosti konania.

V časti o trovách konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 CSP, vecne úspechom žalovanej v konaní v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe, alternatívne navrhla jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie. Odvolanie odôvodnila § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Dôvodila, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku vzájomnej závislosti zmluvy o datahostingu uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou s licenčnou zmluvou a zmluvou o technickej podpore uzatvorenými medzi žalobkyňou a spoločnosťou LLARIK, s.r.o. Účel, pre ktorý žalobkyňa vstupovala do právneho vzťahu so žalovanou, súd ignoroval a hodnotil jednostranne v zmysle účelových tvrdení žalovanej. Počítačový program EIB (predmet licenčnej zmluvy) pre svoju činnosť používal údaje, ktoré boli uložené na serveroch žalovanej (predmet zmluvy o datahostingu). Bez toho, aby program využíval takto uložené dáta, by nefungoval a o tom, že nefungoval žalobkyňa predložila dôkazy v rozsahu viac ako 500 strán. Súd prvej inštancie pri interpretácii čl. II bod 3., čl. V bod 1 licenčnej zmluvy prihliadal len na jeho jazykovo-gramatické vyjadrenie, nie na skutočnú vôľu účastníkov tohto právneho úkonu. Žalobkyňa zdôraznila, že jej vôľou pri uzatváraní všetkých 3 zmlúv dňa 9.10.2017 bolo v rámci svojho podniku zmeniť používaný počítačový systém za iný, ktorý mal byť v zmysle tvrdení a zabezpečení žalovanej a spoločnosti LLARIK s.r.o. (obsah je zachytený v listine s názvom očakávané vylepšenia), lepší ako používaný počítačový systém IS KARAT. Žalovaná a spoločnosť LLARIK s.r.o. žalobkyňu pri vstupe do zmluvného vzťahu odporučili, aby dáta potrebné pre fungovanie programu EIB boli uložené na serveroch žalovanej. Prezentovali to ako výhodu a tiež uvádzali, že 99 % všetkých ich klientov majú svoje dáta uložené na serveroch datahostingu. V skutočnosti však týmto sledovali len jeden cieľ - cez hrozby a reálnu možnosť jednoduchého odstavenia žalobkyne od prístupu k službám datahostingu, vymáhať od žalobkyne zaplatenie neoprávnene vystavených faktúr. Vzájomná závislosť vyššie uvedených zmlúv je zrejmá z toho, že všetky zmluvy boli uzatvorené v rovnaký deň, pri tom istom rokovaní dňa 9.10.2017, za tým istým účelom, ktorý bol obom stranám známy pri uzatváraní zmlúv. Pre žalobkyňu by uzatvorenie samostatnej zmluvy o poskytovaní služby data hosting so žalovanou nemalo žiaden ekonomický význam, keďže ju pre svoju činnosť nepotrebovala. Vzájomnú súvislosť zmlúv deklarovala samotná žalovaná, keď službu data hosting ponúka ako jednu z hlavných služieb na svojej internetovej stránke. Ekonomicko-informačný systém LLARIK spoločnosť žalovanej prezentuje na svojich internetových stránkach ako komplet pozostávajúci z hardvérovej časti, chráneného dátového úložiska a počítačového programu, tzv. „Ekonomický informačný balík“ (skrátene ako „EIB“). Takto bol EIB zo strany štatutárnych zástupcov spoločnosti LLARIK s.r.o. a žalovanej prezentovaný žalobkyňu od samotného počiatku zmluvných rokovaní. Spoločnosť LLARIK podmieňovala využívanie EIB uzatvorením zmluvy o datahostingu. Zmluvy urobili vzájomne závislými ich účastníci tým, že po tom, ako boli zmluvy uzatvorené, bol EIB v celom rozsahu nainštalovaný na server spoločnosti žalovanej, ktorý mohla žalobkyňa využívať na základe zmluvy o datahostingu. Bez toho, aby súčasne trvala zmluva o poskytovaní služby data hosting a licenčná zmluva, by žalobkyňa reálne nemohla systém používať. Z účelu, pre ktoré boli sporné zmluvy uzatvárané (zavedenie EIB do prevádzok žalobkyne) je zrejmé, že zjednocujúcim zámerom ich účastníkov bolo privodiť stav vzájomnej závislosti zmlúv. Vzájomné prepojenie zmlúv je zrejmé aj z toho, že licenčná zmluva v čl. II bode 3 a v čl. V ods. 1 priamo odkazuje na predmet zmluvy o poskytnutí datahostingu. Na predmet plnenia podľa zmluvy o využití služby data hosting odkazujú aj ustanovenia prílohy č. III k licenčnej zmluve zo dňa 9.10.2017. Plnenie z licenčnej zmluvy je závislé od plnenia podľa žalovanej, keďže počítačový program nebol nainštalovaný na obchodných jednotkách žalobkyne, iba na serveri žalovanej. Až po prihlásení na server malo byť možné v programe pracovať a následne výstupy z EIB ukladať a prezerat' na serveri žalovanej. Vzájomná závislosť zmlúv priamo vyplýva aj zo stanoviska spoločnosti LLARIK s.r.o. k nezapleteným faktúram za poskytnuté služby zo dňa 11.4.2018, podľa ktorého, žalovaná ako aj spoločnosť LLARIK spol. s.r.o. ešte ku dňu 11.4.2018 považovali všetky zmluvy z 9.10.2017 za jeden celok a až v súvislosti s vedením tohto konania začali tvrdiť opak. Žalobkyňa tiež poukázala na právne vety rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.7.2012 sp. zn. 5 Cdo 208/2010 a z 20.6.2012, sp. zn. 7 M Cdo 12/2011. Napadnutý rozsudok je arbitrárny, nakoľko súd prvej inštancie nepovažoval zmluvu o datahostingu, licenčnú zmluvu a zmluvu o technickej podpore za vzájomne závislé a nevzhladol dôvodnosť žaloby, napriek nespornému preukázaniu rozhodujúcich skutkových okolností a právneho stavu. V rozpore s judikatúrou je, ak súd prvej inštancie zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia za situácie, keď žalobkyňa tvrdila a preukázala neplatnosť právneho úkonu, na základe ktorého bolo žalovanej poskytnuté peňažné plnenie v žalovanej výške. Na zamietnutie žaloby neexistoval žiaden zákonný predpoklad. Rozsudok je aj nepreskúmateľný, keďže v odôvodnení chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam súd prvej inštancie dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to najmä pri otázke právneho posúdenia veci (otázka vzájomnej závislosti zmlúv). Neuviedol, ako dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil. Pokiaľ súd zamietol návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania, zaťažil rozhodnutie vadou.

3. Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V konaní bolo nesporné, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli zmluvu o datahostingu. Spornou bola otázka, či sa žalobkyňa dôvodne dovoláva relatívnej neplatnosti tejto zmluvy v zmysle ust. § 40a, § 49a Občianskeho zákonníka a jej vzájomná závislosť od zmlúv uzavretých so spoločnosťou LLARIK. Počas konania nevyšli najavo žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že predmetná zmluva trpí takou vadou vôle alebo jej prejavu, v dôsledku ktorej by išlo o absolútne neplatný právny úkon. Žalobkyňa tvrdila iba skutočnosti týkajúce sa relatívnej neplatnosti. Nesúhlasila s tvrdením žalobkyne o arbitrárnosti rozsudku. Žalobkyňa mala dostatočnú možnosť preukázať svoje tvrdenia o omyle, o konaní žalovanej v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ako aj o nevyváženosti zmluvných podmienok. Dôkazné bremeno však žalobkyňa neunesla. Súd prvej inštancie vykonal dôkazy, ktoré považoval za podstatné pre rozhodnutie vo veci a náležite spor právne posúdil. Žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenie, že bola pri uzatváraní zmluvy o datahostingu uvedená do omylu a že táto zmluva je zmluvou závislou od zmlúv uzatvorených so spoločnosťou LLARIK (ktorých neplatnosť žalobkyňa nepreukázala ani v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta sp. zn. 8Cb/12/2019). Nepreukázala ani svoje tvrdenia o konaní žalovanej v rozpore s poctivým obchodným stykom a nevyváženosti zmluvy o datahostingu. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne a presvedčivo vysporiadal so všetkými tvrdenými skutočnosťami, prostriedkami procesnej obrany a právnymi argumentmi oboch strán.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex officio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie dôvodné nie je.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nebol daný z dôvodu, že zmluva na poskytovanie elektronickej služby data hosting uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou nie je závislou zmluvou a súčasne nezistil žiaden dôvod neplatnosti predmetnej zmluvy.

6. Podľa § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka ak sú uzavreté viaceré zmluvy pri tom istom rokovaní alebo zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne.

7. Podľa § 275 ods. 2 Obchodného zákonníka ak však z povahy alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú na sebe vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

8. Podľa § 49a Občianskeho zákonníka právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútku nerobí právny úkon neplatným.

9. O závislé zmluvy v zmysle ustanovenia § 275 ods. 2 Obchodného zákonníka nejde v prípade, keď ide len o určitú „ekonomickú spätosť“ daných zmlúv. Za zmluvy závislé je možné považovať tie, u ktorých sa závislosť týka len ich vzniku a zániku. Teda zmluvy sú závislé v prípade, že vznik jednej z nich, pokiaľ by nevznikla aj druhá zmluva, nemá hospodársky zmysel a súčasne zánik jednej zo zmlúv bez splnenia musí vyvolať aj zánik ďalšej zmluvy alebo zmlúv, pretože ich izolované splnenie by takisto nemalo hospodársky význam (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 14.1.2015 sp. zn. 31 Cdo 3581/2012).

10. V posudzovanej veci nebolo sporné, že pri jednom rokovaní bola medzi žalobkyňou ako nájomcom a žalovanou ako prenajímateľom uzatvorená zmluva na poskytovanie elektronickej služby data hosting (ďalej „zmluva o datahostingu“) a zároveň medzi žalobkyňou (ako nadobúdateľom licencie, resp. objednávatelom) a spoločnosťou LLARIK, s.r.o. (ako autorom, resp. dodávateľom) licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo, že zmluvným stranám bol pri uzatváraní zmlúv ich účel známy - prevádzka ekonomicko-informačného systému LLARIK u žalobkyne. Na dosiahnutie tohto účelu však nemusela byť uzatvorená so žalovanou zmluva o datahostingu, ako správne uzavrel súd prvej inštancie. Bolo právom žalobkyne rozhodnúť sa, na ktorom ňou určenom mieste bude počítačový program spustený, či na pevnom disku alebo inom zariadení na ukladanie dát (server) (čl. II. bod 3 licenčnej zmluvy) a tento server mal byť určený žalobkyňou (čl. V bod 1 licenčnej zmluvy). Bolo tak právom žalobkyne rozhodnúť sa, či využije ponúkanú službu datahostingu od žalovanej, nakoľko dáta počítačového programu mohli byť uložené na úložisku podľa preferencií žalobkyne. Možno teda uzavrieť, že žalobkyňa zvolila slobodne a vedome určitý spôsob riešenia svojej vtedajšej situácie a musí tiež niesť dôsledky tohto riešenia. Námitka žalobkyne, že rozsudok súdu prvej inštancie v otázke vzájomnej závislosti zmlúv nie je riadne odôvodnený, bola nedôvodná, nakoľko súd prvej inštancie sa touto otázkou podrobne zaoberal v odseku 30.

11. K otázke vzájomnej závislosti zmlúv odvolací dodáva, že nesporným v konaní bolo, že navzájom závislé sú licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore uzatvorené medzi žalobkyňou a spoločnosťou LLARIK, s.r.o. Vzájomná závislosť týchto zmlúv (licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore) je logickým dôsledkom toho, že izolované plnenie jednej z nich by nemalo žiadny hospodársky význam, keďže autor počítačového programu by v prípade zániku licenčnej zmluvy nemal k akému počítačovému programu poskytovať technickú podporu a naopak, v prípade zániku zmluvy o technickej podpore by počítačový program nemusel vôbec fungovať. Iná je však situácia v prípade zmluvy o datahostingu uzatvorenej so žalovanou, keďže v danom prípade sa jedná o nájom dátového priestoru u žalovanej ako prenajímateľa. Počítačový program (EIB), o ktorého zavedenie mala žalobkyňa záujem, však pre svoj vznik a fungovanie nebol obmedzený len na nájom dátového priestoru u žalovanej. Zmluva o datahostingu by teda nestratila svoj hospodársky význam v prípade zániku licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore bez ich splnenia, keďže tento dátový priestor by žalobkyňa vedela využiť aj iným spôsobom, teda žalobkyňa by si doň mohla ukladať akékoľvek iné dáta (napr. aj iný počítačový program). Izolované plnenie v prípade tejto zmluvy by teda jednoznačne malo hospodársky význam. Rovnako to platí i v prípade izolovaného plnenia licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore. Možno preto uzavrieť, že zmluva o datahostingu bola síce s licenčnou zmluvou a zmluvou o technickej podpore ekonomicky spätá, avšak nebola s nimi vzájomne závislá. Na uvedenom závere nič nemení ani list vyhovený žalovanou „STAVIVÁ - Garaj, s.r.o. očakávané vylepšenia v informačnom systéme IS EIB“.

12. Nosná časť argumentácie žalobkyne bola založená na tom, že počítačový program EIB nefungoval, teda nenaplnili sa očakávania žalobkyne. Preto mala za to, že bola žalovanou, ktorá ju ubezpečovala o tom, že po podpísaní zmluvy o datahostingu bude tento počítačový program spĺňať očakávané vylepšenia, uvedená do omylu. Je tiež potrebné uviesť, že žalobkyňa síce tvrdila, že zmluva o datahostingu je neplatná aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka (t.j. absolútne), avšak žiadne skutkové tvrdenia k tomu neponúkla. V rozpore s tým sa dovoľavala relatívnej neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) z dôvodu, že bola žalovanou pri uzatváraní zmluvy uvedená do omylu (§ 49a Občianskeho zákonníka).

13. Pokiaľ ide o posúdenie platnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, teda ak prichádza do úvahy možnosť absolútnej neplatnosti právneho úkonu, je súd povinný zaoberať sa touto otázkou z úradnej povinnosti samozrejme za podmienky, že priebeh predchádzajúceho konania vykonaného dokazovaním takúto možnosť naznačuje. Pripustiť opačný postup by vzhľadom na to, že absolútna neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka nastáva zo zákona a možno ju na rozdiel od relatívnej neplatnosti kedykoľvek uplatniť, bolo v rozpore so zásadou právnej istoty (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky z 9.12.2010 sp. zn. IV. ÚS 2600/09).

14. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že v konaní nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, na základe ktorých by zmluva o datahostingu mohla byť neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Konkrétne skutočnosti týkajúce neplatnosti predmetnej zmluvy žalobkyňa ani netvrdila. Ak sa potom súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne nezaoberal otázkou neplatnosti zmluvy o datahostingu podľa § 39 Občianskeho zákonníka (súd tu len skonštatoval,

že žalobkyni sa nepodarilo preukázať neplatnosť zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka), nemožno len z tohto dôvodu považovať rozsudok za arbitrárny. V tejto súvislosti ani odvolací súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli za následok neplatnosť zmluvy o datahostingu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ak konkrétny dôvod absolútnej neplatnosti v konaní nie je tvrdený a ani v konaní nevyjde najavo, nie je dôvod, aby súd po takejto okolnosti z vlastnej iniciatívy pátral a nahrádzal tak v sporovom konaní zákonom predpokladanú aktivitu strán sporu (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 12/2010).

15. Odvolací súd dodáva, že platnosť či neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka možno posudzovať len podľa okolností, ktoré existovali v čase jeho urobenia. Právny úkon, ktorý v čase urobenia zodpovedal všetkým zákonným požiadavkám a bol preto platný, sa v dôsledku skutočností, ktoré nastali po jeho vzniku, nemôže dodatočne stať neplatným. Dôvodom neplatnosti zmluvy nemôže byť preto ani neplnenie zmluvných povinností vyplývajúcich z konkrétneho právneho úkonu (zmluvy) (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.3.2009 sp. zn. 1 M Obdo V 16/2006).

16. Žalobkyňa v súvislosti s neplatnosťou zmluvy o datahostingu uzatvorenej so žalovanou tvrdila len toľko, že bola pri uzatváraní zmluvy o datahostingu uvedená do omylu v skutočnostiach, ktoré boli pre ňu pri vstupe do zmluvného vzťahu podstatné. Tieto skutočnosti (ako sama žalobkyňa tvrdila) sa však týkali funkcionality a žalovanou deklarovaných vylepšení programového vybavenia (teda vadného plnenia) podľa licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore, ktoré ale neboli predmetom konania. Vychádzajúc z ustáleného záveru o vzájomnej nezávislosti zmluvy datahostingu s licenčnou zmluvou a zmluvou o technickej podpore, súd prvej inštancie vecne správne skonštatoval, že žalobkyni sa nepodarilo preukázať neplatnosť zmluvy o datahostingu z dôvodu uvedenia do omylu zo strany žalovanej.

17. Právna podstata omylu vo vôli spočíva v tom, že konajúci nemal správnu, resp. dostatočnú predstavu o právnych účinkoch právneho úkonu. Omyl vo vôli je právne významný v situácii, ak 1/ omyl vyvolal druhý účastník zmluvy z nedbanlivosti alebo ho nevyvolal, ale o ňom vedel (musel vedieť) a využil omyl mýliaceho sa vo svoj prospech, alebo 2/ omyl vyvolal druhý účastník úmyselne (ľstivo). V prvom prípade má právny význam iba podstatný omyl, t. j. omyl, ktorý sa týka podstaty samotného právneho úkonu (ak sa omyl týka podstatných náležitostí zmluvy), v druhom prípade má právny význam aj nepodstatný omyl.

18. Konajúca osoba sa v zmysle § 49a Občianskeho zákonníka môže účinne dovolať podstatného omylu vyvolaného osobou, ktorej bol právny úkon určený, len ak ide o tzv. ospravedliteľný omyl. Ospravedliteľným je pritom len taký omyl, ku ktorému došlo i napriek tomu, že konajúca (mýliaca sa) osoba postupovala s obvyklou mierou opatrnosti (že vyvinula obvyklú starostlivosť), ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého vyžadovať na to, aby sa takému omylu vyhol.

19. Osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, je povinná si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 192/2008).

20. V okolnostiach prejednávanej veci žalobkyňa ako podnikateľský subjekt majúci záujem o počítačový program mala a mohla využiť možnosť počítačový program vyskúšať, prezrieť ho u iného klienta žalovanej, ktorý ho prevádzkoval na vlastnom serveri, a tak zistiť, či by jednak počítačový program vyhovoval jej požiadavkám, a jednak či využije možnosť ukladať dáta tohto počítačového programu u žalovanej na základe zmluvy o datahostingu alebo ich bude ukladať na vlastnom serveri, prípadne si prenajme dátový priestor u iného prenajímateľa. V danej veci preto prípadný omyl žalobkyne nemožno považovať za ospravedliteľný. Súčasne žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by žalovaná u nej takýto omyl úmyselne vyvolala, keď z ustanovení licenčnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa mala na výber a nemusela uzatvoriť zmluvu o datahostingu so žalovanou.

21. Žalobkyňa vadnosť plnenia v prípade zmluvy o datahostingu netvrdila ani nepreukázala. Bolo teda i vylúčené posudzovať žalobou uplatnený nárok z tohto titulu. Dodáva sa, že aj v prípade, ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvy sú navzájom závislé, vychádzajúc z tvrdení žalobkyne o nefunkčnosti počítačového programu (teda z tvrdení o vadnom plnení) ako plnenia z licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore (ktoré však nie sú predmetom tohto konania), odvolací súd pripomína,

že uspokojenie, ktoré možno dosiahnuť uplatnením nárokov z vadného plnenia, nemožno dosiahnuť uplatnením nároku z iného právneho dôvodu.

22. Vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti rozsudku odvolací súd ďalej uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie len stručne reagoval na tvrdenie žalobkyne o tom, že výkon práv žalovanej zo zmluvy o datahostingu bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku z dôvodu nevyváženosti zmluvných podmienok (príkladmo žalobkyňa uviedla čl. III bod 3.2 písm. c/, d/), tak, že súd nezistil, že by tieto zmluvné podmienky boli v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nemožno v tejto časti považovať rozsudok za arbitrárny. Žalobkyňa totiž neposkytla súdu žiadne skutkové tvrdenia z akých dôvodov by tieto ustanovenia mali byť nevyvážené, teda žalobkyňa si v tejto časti nespĺnila povinnosť tvrdenia (čl. 8, § 150 CSP) a súd nemôže dopĺňať skutkové tvrdenia za žalobkyňu, inak by tým porušil princíp rovnosti sporových strán (čl. 6 CSP).

23. Vzhľadom na ustálený záver o nezávislosti zmluvy o datahostingu s licenčnou zmluvou a zmluvou o technickej podpore, pre rozhodnutie súdu prvej inštancie v danej veci nebolo potrebné vykonať dokazovanie výsluchom ďalších štatutárnych zástupcov žalobkyne, keďže by to v prejednávanej veci bolo nadbytočné. Preto i táto odvolacia námietka žalobkyne nebola dôvodná.

24. Súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Označením dôkazov na preukázanie svojich tvrdení plnia strany dôkaznú povinnosť. Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejmý účel vykonania navrhovaného dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov/strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 262/2009).

25. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalobkyne z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené.

26. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

27. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

28. Pokiaľ ide o odvolanie v časti o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, odvolací súd uvádza nasledovné.

Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa § 357 písm. n/ CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164.

Podľa § 386 písm. c/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je odvolanie prípustné výlučne proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a/, resp. podľa § 164 C.s.p. prerušil. Ak však súd takýto návrh na prerušenie konania zamietne, nie je odvolanie procesne prípustné (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4.12.2018 sp. zn. 3 Obo 12/2019, sp. zn. 1 Obo 15/2018). Prípadné nesprávne poučenie súdom o možnosti podať opravný prostriedok jeho prípustnosť nezakladá. Keďže v danom prípade odvolanie v tejto časti smerovalo proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, odvolací súd odvolanie žalobkyne v súlade s ust. § 386 písm. c/ CSP v tejto časti odmietol.

29. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalovanej, zohľadňujúc i výsledok odvolacieho konania podaním odvolania v časti, v ktorej nebolo prípustné proti napadnutému rozhodnutiu (zavinenie odvolateľky), priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnej výške.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

31. Písomné vyhotovenie rozhodnutia vypracovala členka senátu JUDr. Erika Tischlerová (sudca spravodajca).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.